

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

رمضانیاٲ: روزگی/دریوزگی (صیام/افطار؛ Fasting/Panhandling):

ناز/نیاز

Lordliness/Neediness

چهارشنبه ۰۵ - ۰۹ - ۱۴۴۱؛ ۱۰ - ۰۲ - ۱۳۹۹؛ ۲۹ - ۰۴ - ۲۰۲۰

ناز/نیاز

گدا/پادشاه

• مولانا، جلال الدین محمد بلخی، در غزلیات:

چه پادشاست که از خاک پادشا سازد

به اقرضوا الله کدیه کند چو مسکینان

• حافظ:

میان عاشق و معشوق فرق بسیار است

ز بهر یک دو گدا خویشان گدا سازد

که تا تو را بدهد مُلک و مُتکا سازد

چو یار ناز نماید شما نیاز کنید

ناز/نیاز

حقیقت انسان

مارتین هایدگر در کتاب خود چنین می گوید (Being and Time p.279-280):

It is essential to the basic constitution of Dasein that there is constantly something still to be settled [eine ständige Unabgeschlossenheit]. Such a lack of totality signifies that there is something still outstanding in one's potentiality-for-Being. But as soon as Dasein 'exists' in such a way that absolutely nothing more is still outstanding in it, then it has already for this very reason become "no-longer-Being-there" [Nicht-mehr-da-sein]. Its Being is annihilated when what is still outstanding in its Being has been liquidated. As long as Dasein *is* as an entity, it has never reached its 'wholeness'. But if it gains such 'wholeness', this gain becomes the utter loss of Being in-the-world. In such a case, it can never again be experienced as an *entity*.

ناز/نیاز

اقبال شهر الله

إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ - ص - خَطَبَنَا ذَاتَ يَوْمٍ فَقَالَ: أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّهُ قَدْ أَقْبَلَ إِلَيْكُمْ شَهْرُ اللَّهِ بِالْبَرَكَةِ وَالرَّحْمَةِ وَالْمَغْفِرَةِ
شَهْرٌ هُوَ عِنْدَ اللَّهِ أَفْضَلُ الشُّهُورِ وَأَيَّامُهُ أَفْضَلُ الْأَيَّامِ وَلَيَالِيهِ أَفْضَلُ اللَّيَالِيِ وَ سَاعَاتُهُ أَفْضَلُ السَّاعَاتِ ...
(الامالی، ص ۸۹)

(علی بن ابی طالب - ع - گوید رسول خدا- ص- یک روز این خطبه را برای ما خواند : ای مردم ماه خدا با
برکت و رحمت و آمرزش به شما رو کرده است، ماهی است که پیش خدا بهترین ماه است و روزهایش
بهترین روزها و شبهایش بهترین شبها و ساعاتش بهترین ساعات ...) (ترجمه کمره‌ای، ص ۹۳-۹۶)

ناز/نیاز

همنوازی با خدا

• مولانا در غزلیات:

ور بروی عدم شوم بی تو به سر نمی شود

گر تو سری قدم شوم ور تو کفی علم شوم

سعدی:

شهربند هوای جانانیم

ما گدایان خیل سلطانیم

هر چه ما را لقب دهند آنیم

بنده را نام خویشتن نبود

ره به جای دگر نمی دانیم

گر برانند و گر ببخشایند

ناز/نياز

خرق حجب

• مناجات شعبانيه:

إِلَهِي هَبْ لِي كَمَالَ الْإِنْقِطَاعِ إِلَيْكَ وَ أَنْزِرْ أَبْصَارَ قُلُوبِنَا بِضِيَاءِ نَظَرِهَا إِلَيْكَ حَتَّى تَخْرِقَ أَبْصَارَ الْقُلُوبِ حُجُبَ
النُّورِ فَتَصِلَ إِلَى مَعْدِنِ الْعِظَمَةِ وَ تَصِيرَ أَرْوَاحُنَا مُعَلَّقَةً بِعِزِّ قُدْسِكَ

ناز/نیاز

مقام آدمیت

• حافظ:

من که ملول گشتمی از نفس فرشتگان
دولت عشق بین که چون از سر فقر و افتخار
خرقه زهد و جام می گر چه نه درخور همند

قال و مقال عالمی می کشم از برای تو
گوشه تاج سلطنت می شکند گدای تو
این همه نقش می زنم از جهت رضای تو

Lordliness/Neediness

Dasein and Being

Martin Heidegger says (Being and Time, p.279-280):

It is essential to the basic constitution of Dasein that there is constantly something still to be settled [eine ständige Unabgeschlossenheit]. Such a lack of totality signifies that there is something still outstanding in one's potentiality-for-Being. But as soon as Dasein 'exists' in such a way that absolutely nothing more is still outstanding in it, then it has already for this very reason become "no-longer-Being-there" [Nicht-mehr-da-sein]. Its Being is annihilated when what is still outstanding in its Being has been liquidated. As long as Dasein *is* as an entity, it has never reached its 'wholeness'. But if it gains such 'wholeness', this gain becomes the utter loss of Being in-the-world. In such a case, it can never again be experienced as an *entity*.

Lordliness/Neediness

Tearing Apart the Veils of Light

Supplication of Shabaniyeh:

O my God, grant me absolute devotion to You and illuminate the sights of our hearts with the light of looking at You so that the sights of the hearts will tear apart the veils of light and arrive at the Core of Magnificence, and that our souls may cling in suspense to the Majesty of Your Holiness.